

Μετά τους τρεις τελευταίους μήνες, η μόνη λογική εξήγηση που απομένει είναι η εξής:

Δεχόμαστε εξωγήινη εισβολή!

Παρακαλώ επαναλάβετε μετά από αυτό το ηχογραφημένο μήνυμα:

Σας κλείσαμε μέσα για το καλό σας.

Επειδή σας κλείσαμε μέσα ήρθε η κρίση.

Επειδή ήρθε η κρίση σας κόψαμε πάλι τους μισθούς.

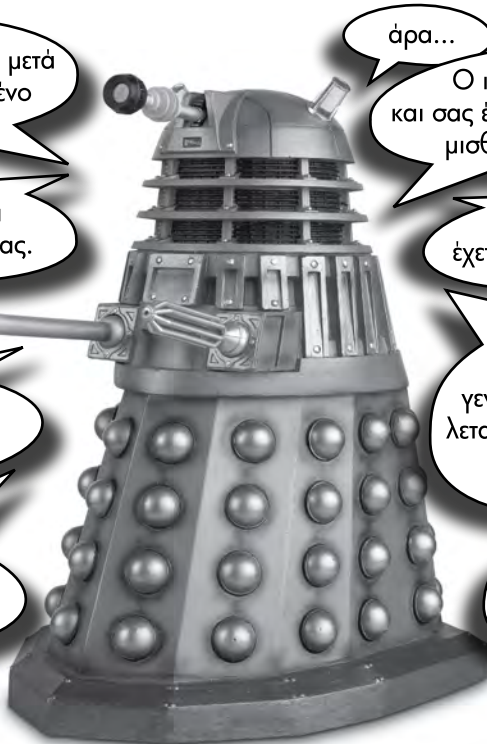
άρα...

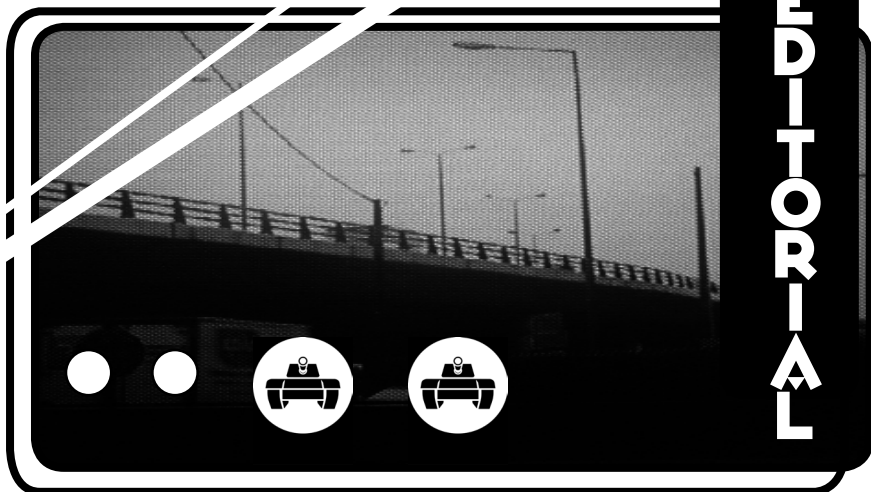
Ο ιός έφερε την κρίση και σας έκοψε πάλι τους μισθούς.

Παρακαλούμε έχετε υπ' όψη ότι

όποιος δεν θυμάται την ορθή σειρά των γεγονότων, θα υποβάλλεται σε υποχρεωτική θερμομέτρηση.

Τέλος ηχογραφημένου μηνύματος -ευχαριστούμε.

“ΛΕΣ ΚΑΙ ΕΙΧΑΜΕ ΚΙ ΕΠΙΛΟΓΗ...”

Ξαφνικά, τον Μάρτη του 2020, μάθαμε τι εννοούσε ο Λεξ όταν έλεγε «εξωγήνιοι μάς χαζεύουν μέσα από το κουτί». Μέσα στο κουτί ήταν κάποιος κύριος Τσιόδρας. Είχε μάλιστα βαρεθεί να μας χαζεύει – τώρα μας έβριζε• επειδή σκεφτόμασταν να βγούμε απ’ το σπίτι και να πάμε για μπύρες στην πλατεία.

Ήμασταν ένας κολωνιώτης, κάτι περιστεριώτισες, κάτι αιγαλέωτες και κάτι πετροπολιώτες. Που, όπως ξέρετε, σήμαινε ότι, κανονικά, δεν θα μπορούσαμε να συνεννοηθούμε και πολύ καλά.

Ήμασταν όμως και οργανωμένοι σε antifa ομάδες.

Που σήμαινε ότι, όχι ρε μαλάκες, μια χαρά συνεννοούμασταν.

Στην αρχή βέβαια, σκατά συνεννόηση - επικράτησε αγνός τρόμος. Ο σεληνιασμένος Τσιόδρας μας είχε κάνει να χεστούμε απάνω μας. Οι μπάτσοι περιπολούσαν. Η ιστορία και η γεωγραφία των γειτονιών μας δεν προμήνυε τίποτα καλό. Παλιά γκέτο προσφύγων, χωρισμένα από την Αθήνα με ένα ποτάμι και τρεις γέφυρες.

- Ρε μαλάκες, αν βάλουμε μια αύρα σε κάθε γέφυρα, θα μείνει ο Μήτσος ο κολωνιώτης μόνος του και θα τον θερμομετρούν όλη μέρα οι μπάτσοι!
- Ναι ρε, και δεν θα μπορούμε να βρεθούμε με τίποτα!
- Θα μας βάλουν να μιλάμε απ’ τα καλώδια και να βλέπουμε μόνο νέτφλιξ!
- Ναι ρε, και στα Εξάρχεια ήδη έχουν κάνει κατάληψη οι εξωγήνιοι!
- Οπότε;

Οπότε: ή στο εξής θα μας έλεγε πώς να ζούμε η Σία Κοσιώνη, ή θα φτιάχναμε ομάδα στον τόπο μας, εκεί που μας ξέρουν και τους ξέρουμε. Και ομάδα φτιάξαμε.

Τη λέμε **west side** – γιατί ζούμε και κινούμαστε στα δυτικά. Σε τούτες τις περίπλοκες γειτονιές, με τα καλά και με τα στραβά τους, με την ομορφιά τους και με την ασχήμια τους.

Τη λέμε **antifa** – γιατί δέκα χρόνια τώρα κοιτάζουμε τους φασίστες να εμφανίζονται με εκατοντάδες μορφές, που είναι όλες εναντίον μας. Πρώτα οι χρυσαυγίτες, μετά οι μπάτσοι στις πλατείες μας, μετά η Σία Κοσιώνη, ο Αλέξης Τσίπρας κι οι γιατροί με τα θερμόμετρα.

Τη λέμε **antifa west side** – γιατί το παλεύουμε δέκα χρόνια τώρα. Και θα το παλέψουμε και τώρα.

Λες και είχαμε κι επιλογή...

για επικοινωνία
με το antifa west side:

>> antifawestside77@gmail.com

antifa west side // 05.2020

τα πρώτα λερώματα

Τι άλλο

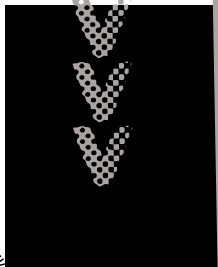
ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ;

Τι σκατά γίνεται αυτό το διάστημα; Γίνονται τα μύρια όσα και τα νιώθουμε στο πετσί μας μέρα με τη μέρα. Μας περιμένουν δουλειές με ακόμα πιο μειωμένους μισθούς. Το κράτος θα συμπληρώνει, λέει, με κάτι ψίχουλα τον μισό μισθό που μας δίνουν τα αφεντικά –αυτό το λένε «επίδομα ανεργίας». Άλλες θα μείνουμε άνεργες –αυτό λέγεται «επίδομα ανεργίας». Άλλοι θα πάρουμε φάσκελο –εδώ θα μας επιδοτεί η οικογένεια ή η σύνταξη της γιαγιάς, όπου εντάξει, μη γελιόμαστε, δεν παίζει ούτως ή άλλως σάλιο.

Στο μεταξύ, η χώρα βγήκε από την καραντίνα, λένε. Βέβαια, πολλά μαγαζιά δεν θα ξανανοίξουν γιατί έχουν πάει ήδη για φούντο. Άλλα μαγαζιά βάρανε μύγες. Τα σχολεία άνοιξαν, αλλά στην ουσία τα έκλεισαν. Το Υπουργείο και οι καθηγητές ξαπέστειλαν τους μαθητές στο σπίτι με το γνωστό χαρτάκι «πες ότι κινδυνεύεις από κορονοϊό κι εμείς δεν σου βάζουμε απουσίες». Οι τράπεζες κι αυτές στην ουσία είναι κλειστές, φυλάνε τις καταθέσεις απ' το να κάνουν φτερά, εξ ου και οι ουρές που γίνονται απ' έξω. Στις πλατείες περιπολούν οι μπάτσοι, όπως πάντα. Και στους δρόμους, κυκλοφορούν κάτι γριποτρελαμένα ζόμπι με μάσκες. Ε, αυτό δεν λέγεται έξοδος από την καραντίνα ούτε «νέα κανονικότητα», λέγεται καταπιταλιστική κρίση και ήταν ήδη παρούσα εδώ και χρόνια.

Βέβαια, λένε ότι η χώρα βγήκε από την καραντίνα, μπας και έλθει κανάς τουρίστας από το εξωτερικό τον Ιούλιο και τον Αύγουστο, αφού ο τουρισμός είναι ο «πυλώνας της εθνικής οικονομίας». Αλλά να το θυμηθείτε. Όταν έλθει το φθινόπωρο και ο χειμώνας, και η οικονομία θα έχει πάει ακόμα περισσότερο κατά διαόλου και τα κρατικά ταμεία θα αδειάσουν και τα επιδόματα θα πάνε περίπατο, θα μας τρελάνουν και πάλι στη μαλακία, την πειθαρχηση και τις εντολές για εγκλεισμό.

Τώρα τι διάολο θα σκαρφιστούν δεν ξέρουμε –έξαρση της επιδημίας; επιδρομή ακρίδων; ενδεχόμενο χτύπημα μετεωρίτη; Το σίγουρο είναι ότι μας ετοιμάζουν τα χειρότερα και το λένε, δεν το κρύβουν. Όπως φυσικά δεν είναι κρυφό ότι τα κράτη και τα αφεντικά αυτού του πλανήτη έχουν επιδοθεί εδώ και χρόνια σε έναν ανελέητο πόλεμο μεταξύ τους, είτε αυτός λέγεται εμπορικός

είτε οικονομικός είτε στρατιωτικός. Και οι συστηματικά χαμένοι αυτών των πολέμων, είναι τα εκατομμύρια των εργατών και εργατριών που είτε προορίζονται για ξεζούμισμα είτε για κρέας για κανόνια.

Είναι σκληρές οι εποχές που ζούμε, πως να το κάνουμε. Όμως κάθε εποχή φτιάχνει και τους ανθρώπους της. Ήδη η αίσθηση ότι αυτό που συμβαίνει είναι η καπιταλιστική κρίση στο μεγαλείο της κυριαρχεί στα μυαλά εκείνων που η ζωή τους δεν είναι εξασφαλισμένη με κανέναν τρόπο. Ήδη τα σχέδια πειθάρχησης που εφαρμόζουν στις πλάτες μας έχουν τα προβλήματά τους –δεν σκύψαμε όλοι το κεφάλι στους «ειδικούς». Και ήδη, δεν έχουμε τίποτα καλύτερο να κάνουμε από το να πολεμήσουμε τον φόβο, τη βλακεία και την παραίτηση. Απομένει να βρούμε τους τρόπους να πολεμήσουμε τον ζόφο των καιρών μας, γιατί ζωή μέσα στο φόβο δεν είναι ζωή. Θα μάθουμε να εμπιστευόμαστε ο ένας την άλλη. Θα μάθουμε να καταλαβαίνουμε όλοι μαζί τι μας συμβαίνει. Θα μάθουμε να μιλάμε συλλογικά για τις ανάγκες μας. Τι άλλο περιμένουμε;

Καλά ρε. Μας είπαν να μεταμφιεστούμε Αλλά εσύ γιατί ντύθηκες γελοίος;

Εεε... έτσι έχω 100% ασφάλεια. Το' πε κι ο Χαρδαλιάς.

ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ
ΑΠΟ ΤΟ
antifa west side:

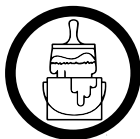
Ιός και πράσινα άλογα!

Ακόμα χειρότερο από τους μπάτσους, τις σκατοδουλειές, τους μισθούς και τα επιδόματα που δεν φτάνουν ούτε για ζήτω, είναι ότι μας θεωρούν βλάκες και πρόβατα. Ότι δεν καταλαβαίνουμε γιατί οι ζωές μας πάνε από το κακό στο χειρότερο εδώ και δέκα χρόνια. Ότι δεν έχουμε πάρει χαμπάρι πως μας πετάνε στα μούτρα απειλές («μνημόνια», «τούρκοι», «μετανάστες», «επιδημίες» και λοιπά), ενώ σταθερά μας ρίχνουν τους μισθούς, μας πειθαρχούν και λένε να το βουλώνουμε.

Κι εμείς τι ακριβώς κάνουμε; Κάνουμε διάφορα. Ψαχνόμαστε με τους δικούς μας, γυρεύουμε ανάσες στην καθημερινότητα και παίρνουμε κουράγιο και δύναμη αναμεταξύ μας. Γιατί σωτήρες δεν υπάρχουν για εμάς τους εργατές και τις εργάτριες, γιατί ό,τι έχουμε είμαστε εμείς. Λέμε εμείς και δεν εννοούμε βέβαια τη δική μας παρέα και τη δική μας φάση. Λέμε εμείς κι εδώ χωράνε όλες οι φυλές, τα φύλα και οι γλώσσες που δίνουν χρώμα στις εργατοπαρέες της μητρόπολης.

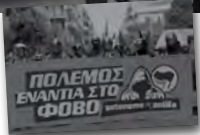
Αλλά πρέπει να μιλάμε και να συνηνοούμαστε μεταξύ μας, ε; Για τα πακέτα που τρώμε, για το γιατί τα τρώμε και για όσα μας ενώνουν. Βγάλαμε την αφίσα «ιός και πράσινα άλογα» και την κολλήσαμε σε Περιστέρι, Αιγάλεω, Κολωνό.

antifa διαδήλωση

Βικτώρια, 29/05

τσέκαρε εδώ:
autonomeantifa.gr

“Πόλεμος ενάντια στο φόβο” έγραφε το μπροστινό πανί της διαδήλωσης με αφίσα στην οποία μας καλούσε η συνέλευση αυτονομε antifa.
Μες στη μαυρίλα των ημερών.
Δε το σκεφτήκαμε και πολύ.
Θα πηγαίναμε και να μη μας καλούσαν.
Από ανάγκη.

«για φέρε, αυτό με απασχολεί».

Μαζί με τα αυτοκόλλητα μοιράσαμε στις γειτονιές μας και τούτο το τετρασέλιδο antifa έντυπο. Ο τίτλος έγραφε «Τι ιός και άλλες μαλακίες! Οι ίδιοι μπάτσοι κυνηγάνε τους ίδιους ανθρώπους στις ίδιες πλατείες!». Πράγματι, γρίπη-ξεγρίπη, μας έχουν πρήξει οι μπλε φάροι.
Ένας νεαρός σε κάποια πλατεία είπε χαρακτηριστικά «για φέρε, αυτό με απασχολεί». Προφανώς είχε καεί η γούνα του...

αυτοκόλλητα

Απειροί τόνοι τσιμέντου σ' αυτή την πόλη για να κολλάς αυτοκόλλητα, όταν όλοι σου λένε να κάτσεις σπίτι και να το βουλώνεις. Ένας επιπλέον λόγος να ξεμυτίζουμε απ' το σπίτι την περίοδο της καραντίνας. Και με την ευκαιρία, συναντήσαμε άγνωστους φίλους και φίλες σε πάρκα και πλατείες και είπαμε μια-δυ κουβέντες στο πόδι. Κι όπως είπαμε: να μιλάμε και να συνηνοούμαστε μεταξύ μας, ε;

ΠΑΪΖΕΙ ΜΕ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ;

Θα είμαστε ειλικρινείς. Είμαστε εκείνο το είδος ανθρώπων που η αγαπημένη μας μέρα στο σχολείο, ήταν εκείνη που κάναμε κοπάνα. Δεν είναι ότι μισούσαμε το σχολείο, ένταξει βλέπαμε και τους φίλους μας, αλλά να, πώς να το πούμε... ήταν που το βαριόμασταν μέχρι αηδίας. Επομένως, τώρα που έρχεται το υπουργείο και μας λέει πάνε υπογράψε ένα χαρτί και δεν ξαναέρχεται για φέτος, θα έπρεπε να χαιρόμαστε. Έτσι δεν είναι;

Μάλλον όχι

Μας λένε το σχολείο είναι καλό. Άμα παγαίνεις θα μάθεις πολλά πράγματα και θα γίνεις κάτι στη ζωή σου. Αυτό μας λένε είναι αλήθεια. Τόσο Αλήθεια που πρέπει να τη γράφουμε με Α κεφαλαίο και άμα την αμφισβητούμε είμαστε μαλάκες. Ε, λοιπόν σας έχουμε ένα μυστικό. Τη φτύνουμε την αλήθεια τους.

Γιατί;

Γιατί το παιχνίδι είναι στημένο

Το σχολείο καταφέρνει και περνά για μηχανισμός που αναφέρεται σε ίσους χάρη σε μία σειρά από κοινές εξετάσεις με κοινά θέματα για όλους. Ναι αλλά οι ζωές μας δεν είναι ίδιες. Εμείς είμαστε γόννοι της πολυκατοικίας, παιδιά του τσιμέντου. Μένουμε σε δυάρια σόγια ολόκληρα. Οι γονείς μας μπορεί να μη μιλάνε καν καλά ελληνικά. Στις πλατείες αισθανόμαστε περισσότερο σπίτι από το σπίτι, οι φίλοι μας έχουν σημαδία από τσαμπουκάδες και οι φίλες μας δουλεύουν από τα δεκάξι σε σκατοκαφετέριες για σκατοαφεντικά που το μόνο που αξίζουν είναι χλεμπόνι στην αφεντικίσια σκατόφατσά τους. Από την άλλη είναι οι μεσοαστοί μαλάκες, με τα μεγάλα σπίτια, με τη βοήθεια στα μαθήματα από γονείς και ιδιαίτερα, τα καλά τους ρούχα και το βλέμμα της γελάδας, που ξέρουν πολύ καλά από διαίρεση και από δρόμο βλάκες. Δεν είναι τυχαίο που αυτοί τα καταφέρνουν καλύτερα από εμάς σε αυτές τις εξετάσεις για τους «ίσους». Αφού αξιολογούμαστε σε αυτά που είναι καλοί αυτοί. Γιατί δεν μας ρωτάνε για ρίμες και ταγκιές; Εκεί θα τους σκίζαμε εμείς.

Και τότε τι είναι το σχολείο;

Το σχολείο είναι ένας κουβάς που παρκάρονται παιδιά ασχέτως του μέλλοντός τους. Αυτό καθορίζεται από την ταξική θέση του καθενός. Ειδικά όσον αφορά τη δευτεροβάθμια είναι ένας κουβάς όπου πετάς παιδιά της εργατικής τάξης μέχρι να βγουν να ψάξουν για δουλειά. Τα οφέλη για το κράτος πολλά. Μικρομεσαίοι διορίζονται καθηγητάδες, τα ποσοστά ανεργίας κρατιούνται χαμηλά ενώ ταυτοχρόνως το κράτος έχει στα χέρια του μια κάνουλα φτηνής εργατικής δύναμης την οποία όποτε χρειάζεται μπορεί να ρίξει στην αγορά. Τακτική ιδιαίτερως για τους καλοκαιρινούς μήνες αφού έτσι τροφοδοτούνται οι τουριστικές επιχειρήσεις και ο επισιτισμός με φτηνό εργατικό δυναμικό. Ταυτοχρόνως το σχολείο λειτουργεί και σαν ένας μηχανισμός καταγραφής και πειθάρχησης με κοινωνικό προσωπείο. Ένας δάσκαλος είναι εκείνο το είδος ειδικού που γνωρίζει ποιες οικογένειες έχουν πρόβλημα, ποιο παιδί εμφανίζει παραβατικές συμπεριφορές, σε ποιο πάρκο δίπλα από ποιο σχολείο αράζουν οι αλήτες. Με άλλα λόγια ένα είδος ειδικού με αντικείμενο γνώσης την ανήλικη εργατική τάξη μιας γειτονιάς. Και αυτό είναι ίσως η μόνη γνώση που προσφέρει το σχολείο. Γνώση περί των ζώων των μαθητών στο κράτος.

Άρα;

Άρα τώρα που κλείνει το σχολείο δεν είναι ότι το κράτος το έπιασε και ούρα για τους υπηκόους του. Απλά ανοίγει τη κάνουλα της φτηνής εργατικής δύναμης. Ταυτοχρόνως, την επιτήρηση την αναλαμβάνουν οι δίκυκλοι εξωγήινοι με τα μπλε. Δεν έχουν ξαμοληθεί τυχαία να κάνουν ίου ίου σε πλατείες και καβάτζες. Από τη μία μας το παίζουν φίλοι για να ψαρεύουν κόσμο για τις βρωμοδουλειές τους, από την άλλη μας τσαμπουκαλεύουν για να εξασφαλίζουν το πόσο φτηνοί θα είμαστε για κάθε τελειωμένο ιδιόκτητη μπιτσόμπαρου και αστικού καφέ που θα αδράξει την ευκαιρία να μας κάνει την προσωπική του λύση για τη κρίση. Τα αφεντικά μας και το κράτος τους το ξέρουν. Έρχεται άγρια κρίση και για ακόμη μία φορά υπολογίζουν να τα βγάλουν πέρα εις βάρος μας.

Γι' αυτό είναι που με το κλείσιμο των σχολείων δεν χαιρόμαστε, γιατί αρχίζει και διαφαίνεται λίγη από τη ζοφίλα που μας επιφυλάσσουν.

Αυτό είναι antifa ρε μ@λ@κ@!

Έτος είκοσι-είκοσι. Απρίλιος μήνας.

Η Μάϊος; Πάντως κράτος, λίγο ακόμα κράτος, μπάτσοι, κι άλλοι μπάτσοι και γιατροί, “ειδικοί” με περικεφαλαία, πολυς ιός και λίγη κρίση, λίγο γάντι, λίγο μάσκα, αλλά κυρίως γενικευμένη βλακεία, φόβος και παράνοια – στο Λας Βέγκας δεν ξέρω, αλλά εδώ έπιασε καλά.

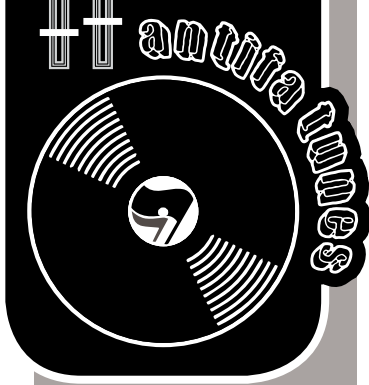
Εμάς μας βρίσκει να στήνουμε φασούλα δυτικά, μετά το πρώτο σάστισμα μπρος σε όλο αυτό που μας κάνανε με τις ντεμί-απαγορεύσεις. Και που λες προμηθευόμαστε antifa αυτοκόλλητα και προκηρύξεις και παίρνουμε τους δρόμους. Εντάξει, με τ’αυτοκόλλητα μια χαρά, δεν ξέρω πού ΔΕΝ κολλήσαμε, άσε που περάσαμε κι από γειτονίες που στοίχημα δεν έχει περάσει το βανάκι με την κάμερα της google. Αναπτύξαμε σχέσεις με τα καφάο και τα στοπ δε λέω, αλλά με τις προκηρύξεις είναι μια ξεχωριστή ιστορία.

Δεν έλεγε να τις κολλάμε στις μάπες των ανθρώπων, θα μαζεύαμε και καμιά. Ψάχναμε λοιπόν δικό μας κόσμο, απ’αυτές με τα northface κι όσους δεν έχουν να τα πάρουνε. Ανεβαίνουμε λοιπόν δικάβαλο και τσεκάρουμε πάρκα, πλατείες, ιστορίες. Εκεί που πηγαίνουμε, σταμπάρουμε απ’την απέναντι παρεάκι πιτσιρικάδων να αράζουν έξω από κλειστό ίντερνετ καφέ.

Του λέω του δικού μου: “κάνω αναστροφή, να τους δώσουμε;” Μου λέει “ναι, εννοείται”. Ετσι και γίνεται. Σταματάω, ο δικός μου έχει το σταφ, πλησιάζει και τους μοιράζει, φιλικές φάτσες, λέω ωραία πάει. Δεν έχει προλάβει να ρθει πίσω να συνεχίσουμε γι’αλλού κι ένας πιτσιρικάς αρχίζει να τσαλακώνει την προκήρυξη, τ’ ακούει ο δικός μου, γυρνάει και του λέει: “Ωπα ρε φιλαράκο, αν δε το ήθελες μπορούσες να μου πεις να μη σου δώσω”. Ξάφνου ξεφουτρώνουν άλλοι δυο πιτσιρικάδες της παρέας, που ερχόμενοι παρατηρούν το όλο σκηνικό, σβερκώνουν το φίλο τους και του λένε: “Ρε είσαι βλάκας;! Αυτό είναι antifa ρε μαλάκα!”. Ε, αυτό που συνέβη τελικά δεν το περιμέναμε, το bullying έπιασε τόπο, κατέβηκα κι εγώ από το παπί, τους δώσαμε φουλ αυτοκόλλητα, τα είπαμε στα γρήγορα, “είστε ωραίοι”, “τα ξαναλέμε”, “καλή συνέχεια” και τέτοια και γαμώ.

Εντάξει, φάγαμε και χυλόπιτες αλλά στην πορεία μάθαμε καλύτερα τις γειτονίες μας και τις καβάτζες τους, τύχαμε κι άλλα τέτοια και πιο γαμάτα σκηνικά, αντίστοιχες παρέες, αγόρια, κορίτσια, ό,τι, που δεν ψήνονται με τις μπουρδες που τους λένε δεξιά κι αριστερά, που σκαμπάζουν εμπειρικά κι από πρώτο χέρι τι παίζει και μας ξέρουν αλλά δε μας γνωρίζουν. Μένει λοιπόν αυτό. Και βλέπουμε.

Η μουσική ανέκαθεν αντανάκλασε τις ταξικές και ιδεολογικές διαφορές μέσα στις μητροπόλεις του κόσμου. Όχι σαν ένα πεδίο διαχωρισμένο από τα όσα συμβαίνουν εκεί όπου ζούμε, δουλεύουμε, αράζουμε και ψάχνουμε να βρούμε τρόπους για να την παλέψουμε. Αλλά σαν μια σύντομη καταγραφή όλων αυτών ακριβώς. Τα beat και οι ρίμες, στις λαμπρότερες στιγμές τους, υπενθυμίζουν την εποχή που ζούμε και ταυτόχρονα τη διαρκή αλλαγή της. Αυτή τη στήλη, λοιπόν, θα προσπαθήσουμε να τη ντύσουμε με μουσική, λέγοντας ταυτόχρονα και μια ιστορία.

“They have the authority to kill a minority”

Flashback στη δεκαετία του '90, στην Αμερική, και συγκεκριμένα στην πόλη του Λος Άντζελες. Εκεί όπου στις 21/3/1991, το αυτοκίνητο του Rodney King δεν σταμάτησε σε σήμα της αστυνομίας. Μετά από καταδίωξη, ο King βγήκε από το αυτοκίνητό του και δέχθηκε επίθεση από τουλάχιστον 4 μπάτσους, ενώ άλλοι 6 παρακολουθούσαν τον ξυλοδαρμό. Το όλο σκηνικό καταγράφηκε με κάμερα από το μπαλκόνι κάποιου κατοίκου της περιοχής και μεταδόθηκε απ' τα κανάλια. Και τότε, η “έκπληκτη” αμερικανική κοινωνία είδε στην τηλεόραση αυτό που πάντα υπήρχε: μια αστυνομία γεμάτη ρατσιστές, φασίστες και δολοφόνους.

Ένα χρόνο αργότερα, στα τέλη Απριλίου του 1992, οι 4 λευκοί μπάτσοι αθώωθηκαν.

Η εξέγερση που ακολούθησε στο Λος Άντζελες το '92, συνοδεύταν από ρίμες drum n'base και beat που ξερνούσαν ταξικό μίσος ενάντια στους μπάτσους και τους λευκούς τους φίλους. Από το προαύλιο του δικαστηρίου μέχρι τους δρόμους του Λος Άντζελες, η μαύρη εργατική τάξη έκανε αισθητή την παρουσία της. Για μια βδομάδα, χιλιάδες μαύροι και Λατίνοι κατέβηκαν στο δρόμο επιστρέφοντας στα μούτρα των μπάτσων και των φίλων τους λίγη από τη βία που καθημερινά και για δεκαετίες δέχονταν.

“Straight outta Compton”

πάει να πει
“Απ' το Μενίδι”.

Οι NWA το 1988 κυκλοφορούν το LP *Straight outta Compton*.

Περιγράφουν με τις ρίμες τους την καθημερινότητα στις γειτονιές του Compton, που όπως και στο δικό μας Μενίδι, οι κρατικές πολιτικές σκορπίζουν ναρκωτικά και στοχοποιούν τα κατώτερα οικονομικά στρώματα.

Η μουσική των NWA ήταν συνδεδεμένη με την γειτονιά και το γκέτο.

Ο πρώτος στίχος του *Straight outta Compton* μιλάει για την δύναμη της δρομίσιας γνώσης:

“You are now about to witness the strength of street knowledge”.

Από εκεί αντλούσαν την δύναμη, από εκεί κέρδιζαν τον σεβασμό.

THE TRUTH IS OUT THERE

[...] « Τα κοράκια δεν κατέβηκαν ακόμη
Κωλοδάχτυλα κι άλλες χειρονομίες
Μήτσο τράβα κάνα δυο φωτογραφίες » [...]*

* ΛΕΞ - ΚΟΡΑΚΙΑ

>Ο Μήτσος, ο φωτορεπόρτερ, αφού άρπαξε
κάνα δυο φωτογρ., εεε μάπες, την έκανε
άρον - άρον και τραβούσε στο χιλιόμετρο.

Ρομά του οικισμού Νέας Σμύρνης στη Λάρισα
επιδεικνύουν την ελάχιστη κοινωνική ευθύνη
απέναντι στον περιφερόμενο γαλανόλευκο
γιατρομπατσοθίασο που έσκασε να μαζέψει 35
δικούς τους και να τους μαντρώσει για rehab.
Αλλά όχι ακριβώς.

35 δικούς τους και δικές τους που έκαναν τα
γριποτέστ σε ιδιωτικό θεραπευτήριο και βγήκαν
αρνητικά, αλλά ο Τσιόδρας με το Χαρδαλιά τα
βούτηξαν στην κρατική κολυμπήθρα και να σου
η αντιστροφή με σφραγίδα ΕΟΔΥ.

Κι εκείνοι, που τους την πέφτουν απ' όλες τις
μεριές, ξέρον και να φυλάγονται τουλάχιστον.

-Ναι καλά, πηγαίντε στη γωνία να δείτε αν
ερχόμαστε, απάντησαν προσωρινά.

Μάγκες...παραδείγματος χάριν.

